

ROMAN

GAİP

MAHİR ÜNSAL ERİŞ

2. BASKI

MUNDI

GAİP

MAHİR ÜNSAL ERİŞ

Mundi Kitap

Gaip, Mahir Ünsal Eriş

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2022

2. basım: Ocak 2023, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever

Editör: Selim Bektaş

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi No: 51 Giriş Depo Bölümü

Küçükçekmece-İstanbul

Sertifika No: 40421

ISBN 978-625-7491-75-4

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikicap.com

bilgi@mundikicap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

GAİP

MAHİR ÜNSAL ERİŞ

ROMAN

MUNDI

MAHİR ÜNSAL ERİŞ, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söyleyişi bile güzel. Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbüreküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019) ve *Diğerleri* (2020).

Basılı kitaba dönüşürken yeniden düzenlendi.

Bu hikâyedeki kişi, kurum ve kuruluşların gerçek hayattakilerle ilgi ya da benzerliği yalnızca tesadüfi ya da kurgusaldır.

ođluma ve babama

“Bunları hatırlamak ve unutmamak çok uzun sürdü. İyi değil.”

Reha Mağden, *Ah O Müstehcen Salınış*

Hastaneden eve getirildiğinde, aralıksız üç gün uyudu. Serum takmışlardı, doktoru ilaç vermiş, bilerek uyutuyorlarmış. O koskoca adamın, bastığı yerden ses getiren heybetiyle etrafından hürmet görmeye alışmış beyefendinin, kundak çocukları gibi altını aldılar günlerce. Bir kez olsun gözünü dahi açmadı. Bir ah olsun, çıkmadı ağzından. Yatmaktan bacakları, kolları, sırtı çürümesin diye evirip çevirdiler yatağında, temiz olsun diye sabunlu bezlerle sildiler her yerlerini, bana mısın, demedi. Salih Bey, evde istirahat etsin diye hastaneden taburcu edilmiş bir hasta değil de ambardan getirilmiş ağırca bir çuvaldı sanki. Öyle cansız, ruhsuz, kütleli, sakil.

Üçüncü günün sonunda, ikinci vakti gözünü açtı. Etrafına sonsuz bir şaşkınlıkla bakıp gözkapaklarını o korku dolu ifadesinin üstüne yeniden örttü. Torunu gördü bunu. Aniden döndüğü köşede eli silahlı bir adamla burun buruna gelen zavallı nasıl telaşlanırsa öyle bir telaşla içeri koştı içeri, bağırarak. Salonda, tatsız, sıkıntılı, uzadıkça uzayan yaz ikindilerinininkine benzer bir bezginlikle koltuklara devrilmiş ev ahalisi hücum eder gibi odaya koştı. Yetişemediler. Hasta gözlerini yeniden yummuş, o kanıksanmış cansızlığına geri dönmüştü. Çocuk, dedesinin uyandığına yeminler etmek, antlar içmek zorunda kaldı.

Uyandı, kıpırdandı, altı değişti, öksürdü, tıksırdı derken yirmi-yirmi beş günü buldu kendine gelmesi hastanın. Kazanın ilk

günlerindeki kalabalık giderek seyrelti, herkes evine köyüne dönüp günden güne, kimi zaman güneşini uğrar oldu. Oğulları uğruyorlardı uğramasına ya, işlerini bahane etmekten de geri durmuyorlardı. Titreyen sesiyle telefonun bir ucunda ağlayarak çağırarak annelerini, "Dünya işi bitiyor mu anne?" diye oyalıyorlar, araya çocuğun okulu, dükkânın şusu busu diye itiraz edilemeyecek mazeretler sokuşturarak atlatıyorlardı. Boşanmak üzere olan ve zaten kendi derdinden babasını bile göreceği hali olmayan kızı ise her gün uğruyor, ufak ufak baba evine yerleşiyor, hastayı dolaşmak niyetiyle geldiği bu kısık uzunlu ziyaretlerde de zamanın çoğunu telefonla konuşup sigara içerek harcıyordu. Bu yaşa kadar babasının evinde bir kez olsun cesaret edemediği halde şimdi evdeki devrik otoritenin genişliğiyle, inat yapar gibi sigarayı sigaraya ekliyordu.

Bin bir şükür, onlarca dua, adına yapılan hayırlar ve kesilen kurbanlara rağmen Salih Bey –kazayı atlatmıştı atlamasına da– bir türlü hatırlayamıyordu. Doktorlar uzun uzun anlattılar, yakınlarının bir türlü dillerini döndüremediği tıbbi terimleri birbirine ekleyip ayrıntısıyla söylediler. Bir süre hatırlamaması normal dediler. Yavaş yavaş kendine gelmesini umuyoruz diye yeşil ışık yaktılar. "Böyle ciddi kafa travmalarının ardından bu türden kayıpların olması sık rastlanan bir durumdur," deyip teskin etmeye uğraştılar. Ama günler geçtikçe görüldü ki, hastanın durumu hiç de umulduğu gibi seyretilmiyordu. Salih Bey, hiçbir şey ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

Kendine geldiği ilk zamanlarda, karısını dahi tanımadığını söyleyince Nermin Hanım bu duruma üzülmeden çok içermiş, sanki hususi olarak kendisini unutmış gibi, kocasına gönül koyarak saatlerce gözünün yaşıyla ağlamıştı. Oğullarıyla kızı araya girip sakinleştirmeseler belki de çocuk gibi küsecekti kocasına kadıncağız. Yine de insanın bu olan bitene inanası gelmiyordu. Her zamanki yatağında, her zamanki yüzü, gövdesi, kalın, kıllı kollarıyla öylece yatan Salih Bey'in aslında kendisine, yeni doğmuş bir çocuk kadar yabancı duruşuna bir türlü akıl erdiremiyorlardı. Böyle şeyler filmlerde olur sandıklarından babalarının numara yapıyor, kötü bir şakayla kazanın ailenin üstüne serdiği karabulutları dağıtmak istiyor olduğuna inanmaya çalışırken buluyorlardı kendilerini. Salih Bey, karısını, çocuklarını, torunlarını, içinde bulunduğu bu evi, etrafta olup biteni, günde dört-beş sefer ağzına dayanan lapa ve pürelere, arada bir, ses

olsun diye açılan televizyon ve radyoda geçip gidenleri, nerede olduğunu, yanında yöresinde kovandaki arılar gibi kıpırdanan bu kalabalığı, hatta ve hatta kendi adını bile hatırlamıyordu. Uyandığın dan beri kendini duygusuz, kayıtsız, kimliksiz; seslerin, kokuların ve yüzlerin asla bir mana taşımadığı sonsuz bir boşluğun içinde bulmuştu. Bembeyaz, herhangi bir izle, bir kayıt ya da anıyla çizilip kalaranmamış, göz alıcı ameliyathane ışıklarını andıran çiğ ve bomboş bir aydınlık. Öyle bir aydınlık ki, gözlerini kapattığında da silinmeyen, uykularda bile peşini bırakmayan, sesleri, cisimlerin ad ve biçimlerini, duygulardan yayılan salınımları emip, içinde kaybederek sağırlaştırıyor, dilsizleştiriyor. Daimi bir korku ve tedirginlikle titreşip asla dinmeyen bir yorgunluğa, katiyen geçmeyen bir ağız kuruluğuna ve günün her ânına eşlik eden, dayanılabilir bir baş ağrısına dönüşüyor. Herkes; karısından torununa, ziyaretçilerinden doktorlarına kadar, herkes bir şeyler soruyor. Cevabı olmayan, bir yerlerde cevapları varsa da Salih Bey'in oraya asla erişemediği, hepsi aynı derecede yabancı, hepsi eşit derecede zor sorular. "Beni hatırladın mı?" "İlaçlarınızı alıyor musunuz bakalım?" "Geçmiş olsun Salih Bey, daha iyi misiniz şimdi?" "Falanca Bey'ler bir geçmiş olsun demeye uğrayacaklarmış, gelsinler mi?" "Şu fotoğraftakileri tanıdın mı?" "O yazı hatırlar mısın, hani..." Hayır, hayır, hayır! Hiçbir şeyi hatırlamıyordu. O kadar çok üstüne geliyorlardı ki, en ufak bir ayrıntıyı hatırlasa, etrafında bekleyen kalabalığın önüne atacak, belki de bu yolla kendisini azıcık olsun rahat bırakmalarını sağlayacaktı. Ama hayır, neyi hatırlaması gerektiğini bile bilmiyordu. Neyi unuttuğunu bile hatırlamıyordu. Yoktu, hiçbir şey yok. Geniş ve bomboş bir binanın yankılı yalnızlığı gibi içinde hiçbir şey kalmamıştı Salih Bey'in zihninin. Bir çocukluk, askerlik, talebelik anısı, kazanın olduğu güne dair bir şeyler veya kaza ânı; bir ufak hatıra parçasını yakalayabilse ipin ucunu ailesine verecek, gerisini onların hatırlatmalarıyla belki de yavaş yavaş geri getirecekti.

Yalnızca anılarını değil kim olduğunu da hatırlamıyordu Salih Bey. Bu yatakta boylu boyunca uzanmış, belli ki dünya yılıyla altmışı devirmiş ihtiyar beden kime aitti. Şu yara izi, şu dikiş, sağ elin serçeparmağındaki şu eğrilik neyin nesiydi. Hiçbirini bilmiyor, bedeni içinde uyandığı bu adamı katiyen tanııyordu. Ne severdi, ne yerdi, konuştu mu ne söyler, işten eve geldi mi ne anlatırdı. Sahi

hangi işten gelirdi eve? Nasıl bir işte, hangi mesleği sürüyordu? Memur emeklisisin, deyip hızlıca geçiştiriyordu ev ahalisi. Ama Salih Bey merak ediyordu işini, işyerini, emekliliğini. Belki de ipin aradığı ucunu mesleki hayatından bulup yakalayacaktı. Demek ki insanı hatıraları var ediyordu. Mazisi insanı titiz bir ustalıkla sıfırdan alıp olduğu güne getiriyor, onu günlerinden imal ediyordu. Geçmiş olmayınca, anılar bulunmayınca insan hiç kimse oluyordu. Kim olduğu hiçbir önem teşkil etmeyen, öylesine, dünyadaki insan kalabalığına bir baş daha eklensin diye var edilmiş, sonra da kenara atılıp unutulmuş biri. Adı yok, kimliği yok, hatıraları, inançları, sevinçleri, yüzünün çizgilerine yerleşmiş hayal kırıklıkları, kayıpları yok. Sanki kartondan bir adam. Bir insan maketi.

Hava sıcaktı. Haber bültenlerinin, son elli yılın en sıcak yazı, dediği günlerdendi. Ter, hareket bile etmeksizin yerlerinde uyuklayan insanların derilerinde bir sihir numarası gibi aniden minik boncuklar halinde beliriveriyordu. Sokaklardan, asfalt ve betondan evlerin içine vuran sıcak tüm hareketi olabildiğince yavaşlatıyor, arada bir esen rüzgâr sanki aç bir ağızdan üflenen sıcak nefes gibi tarifsiz bir huzursuzluk getiriyordu. Torunlar, yaz tatilinin bu en güzel zamanlarını denize girerek değil de şehrin sıcaktan gevremiş betonu içinde geçirdikleri için bütün gün huysuzlanıp mızıldanıyorlardı. Anne babalarıysa, zaten bir faydalarının dokunmadığı hastanın öylece yatışının kendilerini üç-beş gün bir yerlere kaçmaktan dahi alıkoymasının manasızlığıyla barışmaya uğraşıyordu. Akşam olup da kendi evlerine döndüklerindeyse babayla başlayıp muhakkak tüm aile meselelerine yayılan bıkkın kavgalar ediyorlardı. Hem de isimlerini bile hatırlamayan, hangisinin büyük hangisinin küçük olduğunu hâlâ karıştıran, birlikte edinilmiş anıların hepsini kaybetmiş bir adam için. Babalarının bedeninde ortaya çıkarak ona dair her şeyi silip sıfırlayan, yine de duydukları korku ve zoraki hürmeti alıp götüremeyen şu hasta, yarı yatalak ihtiyar için.

Öyle ya; hastane işleri, fizik tedaviye getir götürler, ilaç takipleri, eczane protokolleri, geçmiş olsuncuların ağırlanması gibi aniden peyda oluvermiş bunca gündelik iş, bunca sorumluluk dururken annelerine, biz tatile çıkıyoruz diyemezlerdi. Babaları şimdi hiçbir şeyi hatırlamıyor olabilirdi ama doktorlar elbet bir gün hatırlayacak demişlerdi. O gün geldiğinde ona bu hayırsızlığı asla izah edemez-

lerdi. Salih Bey'in hoş karşılayacağı şeyler değildi bunlar. Annelerini bu ağır mesuliyetle bir başına bırakmamak için kâh orada kâh kendi evlerinde geçirdikleri sıcak ağustos günlerinde bir diğer önemli görevleri de eve gelip giden ziyaretçilerin idaresiydi. Çünkü bu iş, gelenlere kolonya tutup önlerine çay bardakları sürmekten ibaret değildi. Salih Bey, şimdi yatağında pek hareket edemeden yatan o tonton, o ürkek ve meraklı gözlerindeki şaşkınlıkla dünyayı izleyen ihtiyarcık olana kadar uzun ve çetrefilli bir hayat sürmüştü. İşin aslı, karısı ve çocuklarının kendisine anlattığı gibi, öyle kağşamış takım elbisesinin içine süveterini giyip, elinde sefertasıyla daireye giden kendi halinde bir devlet memuru falan değildi. Ailesi, kazadan sonra aklında birikmiş ne var ne yoksa kaybeden bu adamın zihninde açılan boşluğu müşfik, evlat ve torunlarını seven, eşini incitmekten kaçınan, tertipli düzenli ve mazbut aile hayatıyla herkesin takdirini kazanmış, dünyalar iyisi bir memur emeklisinin anılarıyla doldurmaya çalışıyordu.

Ailesi babalarının yerine geçen bu hareketsiz, kimliksiz, hatırasız adamı kabullenmekte büyük zorluklar yaşamamıştı. Her şeyden önce, evin içinde, ölümcül bir kazayı en azından canını kurtararak atlattığı bir hasta vardı. Ve onun günlük telaşı, tüm zamanlarını doldurmaya yetiyordu. Bu dağ gibi adamı yatağında evirip çevirmek, üstünü altını değiştirmek, yemeğini yapmak, yedirmek, ilaçlarını vakitlice vermek, kaldırıp hastaneye götürmek, güçbela eve getirmek hakikaten hiç kolay iş değildi. Bir bakıcı tutmayı da Nermin Hanım kendine yediremiyordu. Kocasının düşkün, kendisinin de âciz olduğunun düşünülmesini, bu tevatürün dile düşmesini istemiyordu. Çocuklar yalvardılar, yakardılar. Şu eve profesyonel bir hastabakıcı alınırsa, kendileri de haftanın her günü burada nöbet tutmaktan kurtulacaklardı belki. Anneleri razı olmadı.

Nermin Hanım her şeyin, kazadan önceki haline dönmesini hem istiyor hem de bunun olmaması için içten içe gayret gösteriyordu. Çocuklarını babalarıyla vakit geçirmeleri için zorluyor, torunlarını ellerinden tutup hasta dedelerinin ilaç, ihtiyarlık ve beyaz sabun kokan odasına getiriyor, bu yolla kocasını neşelendirmeye çalışıyordu. Torunlarsa vahşi bir hayvanla aynı kafese kapatılmış gibi ürkek, hareketsiz, tedirgin öylece duruyor, konuşmadan dedelerinin enkazına bakakalıyorlardı. Nermin Hanım ortaya olmadık,

Bir trafik kazasında hafızanızı kaybetmek, sizin için yepyeni bir hayat ihtimalinin kapısını aralar mı? Babalar ve oğulları arasındaki ezel ebed gerginliklerden bir huzur ihtimali çıkar mı? Tüm bunların kayıp Barnabas İncili'yle alakası ne peki?

Mahir Ünsal Eriş, *Gaip*'te aileden memlekete, hafızadan siyasete köprüler kurarak ilerliyor. Kötülüğün doğasına dokunurken alışıldık kalıpları bir kenara bırakıyor. Değerlerimize ihanet etmek ağır bir yük de, hatırlanması gerekenleri unutmak başka bir ihanet değil mi?

Merakımıza bir fener gibi sarılırsak belki de yolu bulabiliriz...

 storytel original

 MUNDI

 mundikitap.com

 mundikitap

 mundikitap

 mundikitap

roman

ISBN 978-625-7971-75-4

9 786257 491754